

Ấn Phẩm Số 25-31 | THÁNG 07/2025

WWW.TIENGNOICUALETHAT.VN

SỰ PHÁN XÉT CỦA SÔ-ĐÔM VÀ SỰ GIẢI CỨU LÓT

Sáng Thế Ký 18–19

Trần Hồng Ân, M.Div.

Đức Chúa Trời phán xét Sô-đôm và Gô-mô-rơ, thiết lập một khuôn mẫu về cách Ngài xử lý sự nổi loạn tội lỗi trong tương lai. Nhưng trước hết, Ngài bày tỏ sự thành tín trong giao ước của mình bằng cách hứa ban con cháu cho Sa-ra và sau đó giải cứu Lót khỏi ngọn lửa phán xét.

Đức Chúa Trời thường hành động theo những cách mầu nhiệm. Dù Ngài không phải lúc nào cũng bày tỏ kế hoạch của mình cho dân sự, nhưng Ngài luôn hành động. Trong phân đoạn này, hành động của Đức Chúa Trời dựa trên những lời hứa mà Ngài đã lập với Áp-ra-ham. Ngài một lần nữa tuyên bố rằng Áp-ra-ham sẽ “trở nên một dân lớn và hùng mạnh”

và “mọi dân tộc trên đất sẽ nhờ người mà được phước.” (Sáng-thế Ký 18:18).

Sự kêu gọi của Áp-ra-ham được gắn liền với sự vâng lời và giao ước của ông. Đức Chúa Trời chọn ông để ông bước đi trong sự thánh khiết bằng cách “làm điều công chính và ngay thẳng” (18:19). Sự kêu gọi và sự vâng phục là nền tảng cho giao ước. Đây cũng chính là lý do Tân Ước chứng minh Chúa Giê-su, Đáng được Cha kêu gọi, đã bước đi trong sự vô tội để bảo đảm những lời hứa giao ước mà Đức Chúa Trời đã lập với Áp-ra-ham.

Sô-đôm là một biểu hiện mới của sự gian ác đã lan tràn khắp đất trước con Đại Hồng Thủy. Nếu tại Ba-bên, con người kiêu ngạo muốn trở nên giống Đức Chúa Trời, thì tại Sô-đôm, họ tìm cách thoát khỏi Đức Chúa Trời qua sự gian ác của mình. Tội lỗi của họ là gì? Ê-xê-chi-ên 16:48-50 cho thấy đó là sự kiêu ngạo, biểu hiện qua việc từ chối giúp đỡ người nghèo khó và thực hiện “những việc ghê tởm” trước mặt Chúa. Sự phán xét của Sô-đôm và Gô-mô-rơ là một lời cảnh báo cho tất cả về hậu quả của tội lỗi.

ÁP-RA-HAM VÀ LỜI HỨA VỀ SỰ SỐNG (Sáng-thể Ký 18)

Trước khi Đức Chúa Trời phán xét Sô-đôm và Gô-mô-rơ bằng lửa, Ngài chuẩn bị để bảo tồn Áp-ra-ham. Cuối cùng, sự bảo vệ của giao ước đã giải cứu người được chọn khỏi sự phán xét của Đức Chúa Trời.

Áp-ra-ham và sự bảo vệ sự sống (18:1-8)

Khi thấy ba người khách lạ đến gần, Áp-ra-ham không hề thờ ơ mà vội vàng chạy đến đón tiếp họ. Đường như ông nhận ra đây chính là Chúa cùng với hai thiên sứ. Ông không chỉ thấy nhu cầu của họ mà còn phục vụ họ một cách nhanh chóng, hy sinh và vị tha. Ông chọn một con bê “non và ngon” (c. 7), chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn từ những gì tốt nhất mình có.

Chúa Giê-su, trong ẩn dụ về chiên và dê (Ma-thi-ơ 25:34-40), đã biến đổi quan điểm của chúng ta về lòng hiếu khách. Ngài tuyên bố rằng khi chúng ta phục vụ những người xung quanh, chăm sóc những người yếu thế, chúng ta thực sự đang phục vụ chính Đức Chúa Trời. Tác giả Hê-bơ-rơ cũng kêu gọi các Cơ Đốc nhân có một lối sống hiếu khách như Áp-ra-ham (Hê-bơ-rơ 13:1-2)

Áp-ra-ham và sự ban cho sự sống (18:9-21)

Vị khách nổi bật nhất đã hỏi về Sa-ra và thông báo về thời điểm Y-sác sẽ ra đời. Nghe thấy vậy, Sa-ra, người đang đứng ở cửa trại, đã cười thầm (c. 10, 12). Khác với tiếng cười vui mừng của Áp-ra-ham, tiếng cười của Sa-ra dường như chứa đựng sự hoài nghi về quyền năng của Đức Chúa Trời. Câu hỏi mà vị khách thiêng liêng đặt ra vẫn còn nguyên giá trị cho đến ngày nay: **“Có điều gì quá khó cho Đức Giê-hô-va không?”** (c. 14).

Cũng giống như Áp-ra-ham và Sa-ra, đôi khi chúng ta cũng nghi ngờ về quyền năng của Đức Chúa Trời. Nhưng câu trả lời của Chúa cho sự hoài nghi của Sa-ra cũng là câu trả lời mà Chúa Giê-su đã ban cho các môn đồ: **“Đối với loài người, điều đó không thể được, nhưng đối với Đức Chúa Trời, mọi việc đều có thể được.”** (Ma-thi-ơ 19:26).

Áp-ra-ham và lời cầu nguyện cho sự sống (18:22-33)

Khi biết được kế hoạch của Đức Chúa Trời, Áp-ra-ham đã khẩn nài cho sự sống của những người trong thành Sô-đôm. Ông đặt câu hỏi về sự công

chính của Đức Chúa Trời: **“Chúa có thật sẽ tiêu diệt người công chính chung với kẻ gian ác không?”** (c. 23). Đây là lời cầu thay đầu tiên được ghi lại trong Kinh Thánh, và Áp-ra-ham đã hành động như một người trung gian công chính, cầu xin cho sự cứu rỗi của những người tội lỗi. Điều này báo trước công việc của con cháu vĩ đại nhất của ông, Chúa Giê-su, Đấng trung gian tối cao giữa Đức Chúa Trời và con người (1 Ti-mô-thê 2:5).

Câu trả lời của Đức Chúa Trời mang một ý nghĩa sâu sắc. Ngài không nói: **“Nếu Ta tìm thấy năm mươi người công chính, Ta sẽ tha cho năm mươi người đó”**, mà Ngài phán: **“Ta sẽ tha cho cả thành vì có năm mươi người đó”** (c. 26). Điều này báo trước công việc của Chúa Giê-su trên thập tự giá: sự công chính hoàn hảo của một người có thể che lấp sự bất chính của nhiều người, cứu họ khỏi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời.

Cuộc thương lượng tiếp tục cho đến khi con số giảm xuống còn mười người. Tuy nhiên, như chúng ta sẽ thấy, ngay cả mười người công chính cũng không tìm thấy ở Sô-đôm hay Gô-mô-rơ. Điều này cho thấy một vấn đề toàn cầu được nêu trong sách Rô-ma: **“Chẳng có một người công chính nào cả, dẫu một người cũng không”** (Rô-ma 3:10).

SỰ PHÁN XÉT CỦA SÔ-ĐÔM VÀ SỰ GIẢI CỨU LÓT (Sáng-thể Ký 19)

Câu chuyện về Sô-đôm và Gô-mô-rơ là một bối cảnh tuyệt vời để bày tỏ sự phán xét của Đức Chúa Trời đối với tội lỗi, đồng thời làm nổi bật sự giải cứu của Ngài dành cho Lót và gia đình ông.

Lót và giá trị của sự sống (19:1-11)

Khi hai thiên sứ đến cổng thành Sô-đôm, Lót đã khiêm nhường mời họ về nhà mình. Tuy nhiên, ngay sau đó, **“toàn thể dân cư”** của Sô-đôm đã bao vây nhà ông, đòi hỏi được **“quan hệ”** với các vị khách (c. 5). Điều này cho thấy sự băng hoại đạo đức đã lan tràn khắp thành.

Trong một hành động hèn nhát và sai lầm, Lót đã đề nghị nộp hai con gái đồng trinh của mình cho đám đông. Dù không đồng tình với tội lỗi của họ, ông cũng không chống lại nó một cách quyết liệt. Cuối cùng, các thiên sứ đã can thiệp, khiến đám đông bị mù lòa. Về mặt thuộc thể, Đức Chúa Trời đã làm cho họ thấy rõ điều đã xảy ra với họ về mặt thuộc linh.

Lót và sự giải cứu sự sống (19:12-22)

Các thiên sứ thúc giục Lót và gia đình chạy trốn khỏi thành. Nhưng ngay cả khi đối mặt với sự hủy diệt sắp xảy ra, Lót vẫn do dự. Đường như, dù biết trước sự phán xét, ông vẫn khó lòng từ bỏ những gì quen thuộc để bước đi theo Chúa bằng đức tin. Cuối cùng, “vì lòng thương xót của Đức Giê-hô-va đối với ông”, các thiên sứ đã nắm tay và đưa ông cùng gia đình ra khỏi thành (c. 16). Điều này cho thấy hành động đầy ân điển và thương xót của Đức Chúa Trời, nhưng nó cũng đòi hỏi sự phản hồi không chỉ của Lót mà cả nhà bằng đức tin.

Sự giải cứu Lót là một hình ảnh báo trước về những gì Đức Chúa Trời làm cho những ai ở trong Đấng Christ. Ngài không chỉ ra lệnh cho chúng ta chạy trốn khỏi sự phán xét, mà còn nắm lấy tay những người tị nạn bất đắc dĩ và kiên nhẫn dẫn dắt chúng ta ra khỏi vùng nguy hiểm. Tuy nhiên, nó vẫn không phải là hành động một chiều thiêng liêng, mà đòi hỏi sự hồi đáp bằng đức tin với lòng kiên định tiếp tục để cho Đức Chúa Trời nắm tay mình.

Lót và sự phán xét sự sống (19:23-29)

Giống như cơn Đại Hồng Thủy, sự phán xét của Sô-đôm và Gô-mô-rơ tuân theo một khuôn mẫu được thấy xuyên suốt Kinh Thánh. Sự phán xét của Đức Chúa Trời được bảo đảm bởi sự nổi loạn tội lỗi, được thực hiện bởi chính Ngài, có phạm vi toàn diện, và mang tính phổ quát. Nó cũng báo trước sự phán xét cuối cùng trong thời kỳ cuối cùng.

Khi Áp-ra-ham nhìn về phía thung lũng bị phá hủy và thấy “khói bốc lên từ mặt đất như khói của một lò lửa” (c. 28), đó là một hình ảnh báo trước về sự phán xét tương lai.

Lót và sự “bảo tồn” sự sống

(19:30-38)

Sau khi được giải cứu, Lót và hai con gái sống trong một hang đá. Trong sự tuyệt vọng, các con gái của ông đã đưa ra một quyết định sai lầm. Họ chuốc rượu cho cha say và ăn nằm với ông để “bảo tồn dòng dõi của cha mình” (c. 35). Hành động này không thể không kể đến tấm gương không tin của vợ Lót và ngay cả bản thân Lót. Chính ông là người đã xin thiên sứ để được ẩn náu trong thành Xoa, nhưng ông lại không trung tín giữ mình và các con trong thành được ban ân điển và sự thương xót trước cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Do đó nguyên tắc được cứu bởi ân điển qua đức tin luôn đứng vững. Đức Chúa Trời bắt đầu bằng ân điển, chúng ta phải kết thúc bằng đức tin.

Mặc dù đã được đưa ra khỏi Sô-đôm, nhưng tinh thần tội lỗi của Sô-đôm vẫn chưa được cất khỏi họ. Hành động loạn luân này là một sự bóp méo thiết kế của Đức Chúa Trời về tình dục. Một lối sống bại hoại kể từ ngày Lót không chọn đồng đi cùng Đức Chúa Trời như Áp-ra-ham.

Tuy nhiên, câu chuyện không kết thúc ở đó. Dòng dõi từ mối quan hệ sai trái này đã sinh ra Mô-áp và Bê-nam-mi, tổ phụ của người Mô-áp và Am-môn. Nhiều thế kỷ sau, một người phụ nữ Mô-áp tên là Ru-tơ đã trở thành tổ mẫu của Vua Đa-vít và cuối cùng là của Chúa Giê-su. Điều này cho thấy **ân điển của Đức Chúa Trời và đức tin của chúng ta sẽ không bị chi phối bởi dân tộc hay xuất thân trong gia đình tội lỗi.**

Điều này cho thấy quyền năng của Đức Chúa Trời có thể sử dụng ngay cả những tình huống tan vỡ nhất để thực hiện kế hoạch cứu chuộc vĩ đại của Ngài. Đức Chúa Trời đã hành động qua sự tan vỡ để chuẩn bị con đường cho Đấng giải cứu chúng ta khỏi sự tan vỡ của chính mình.

MỘT SẢN PHẨM PHÁT HÀNH HÀNG THÁNG CỦA VBI PRESS

Tổng Biên Tập: Nguyễn Thanh Tuấn

Phó Biên Tập: Trần T. Hồng Ngọc

MỌI ĐÓNG GÓP XIN LIÊN HỆ: lienhe@vbi.edu.vn

090-999-1033—A. Tuấn—www.vbi.edu.vn

ẤN BẢN ĐIỆN TỬ PHÁT HÀNH TẠI: www.tiengnoicualetthat.vn

“Ấy là Ngài mà chúng tôi rao giảng, lấy mọi sự khôn ngoan răn bảo mọi người, dạy dỗ mọi người, hầu cho bày tỏ mọi người trở nên trọn vẹn trong Đấng Christ ra trước mặt Đức Chúa Trời.” (Cô-lô-se 1:28)